

Kapitel 6 · Noget om tøj, budskaber og bæredygtighed

4 ”Jo mere kundekontakt man har, jo mere skal man tænke på det.”

Christine Briand, direktør for et reklamebureau

Har I regler for de ansattes påklædning?

Vi har ikke nogen nedskreven dresscode, hvis det er det, du mener. Men vi skal alle sammen være opmærksomme på de signaler, vi udsender. Det er klart. Og jo mere kundekontakt man har, jo mere skal man tænke på det. Så på den måde kan man måske godt sige, at vi stiller krav til vores medarbejdere med hensyn til deres påklædning. De skal i hvert fald lige tænke sig om, når de klæder sig på til et møde med en kunde. Men det er ikke noget, vi behøver tale om, for det tror jeg, alle medarbejdere forstår. Instinktivt.

Hvordan forholder du dig til piercinger og tatoveringer?

Ja, på det punkt er jeg så lidt mere eksplicit. Jeg synes nemlig ikke, det er i orden med piercinger, hvis man har direkte kundekontakt. Og det samme gælder synlige tatoveringer. I hvert fald hvis de er meget dominerende. Vi rådgiver større virksomheder om forretningsudvikling og markedsføring, og det foregår på et ret højt niveau. Så jeg er ret sikker på, at nogle kunder måske ville blive lidt usikre på vores professionalisme, hvis de sad over for en konsulent med ring i næsen og flammer tatoveret op ad halsen. Men jeg tror faktisk slet ikke, jeg ville ansætte en medarbejder med store, synlige tatoveringer. Det kan da godt være, jeg er konservativ lige på det punkt. Men så er jeg altså det! Jeg mener, det er jo tydeligt at se, at tatoveringer er blevet meget udbredt i de senere år. Og de kan da også være flotte eller søde eller sjove, men alligevel!

Hvad med shorts og klipklapper på en varm sommerdag?

På sådan en rigtig varm sommerdag, der synes jeg, det er helt naturligt. Og klipklapper behøver jo ikke at ligne badesandaler. Medarbejderne skal føle sig godt tilpas. Det er min holdning. For hvis man føler sig utilpas, fordi man har det alt for varmt, så kan man jo ikke yde sit bedste. Og vores medarbejdere her på bureauet, de skal selvfølgelig yde deres bedste. Men det har også noget at gøre med personlighed. Du må tænke på, at det er kreative mennesker, der arbejder her, og kreative mennesker udtrykker sig også gennem deres påklædning. Det vil sige, de skal ikke presses til at klæde sig på en bestemt måde, hverken sommer eller vinter. Så jeg vil sige, at her hos os, der er der plads til at være den, man er. Ja, altså bortset fra dem, der er til store tatoveringer og ansigtspiercinger.

Hvad siger I til T-shirts med budskaber?

Hm, ja lever vi jo af at kommunikere. Og vi kommunikerer også holdninger. En T-shirt kan jo godt kommunikere holdninger og standpunkter og synspunkter, og det synes jeg er i orden. Ja, altså hvis det er synspunkter, som man også kan snakke helt åbent om i kantinen. Fx at man gerne vil have en ny regering, eller at man ønsker en bilfri by ... eller måske at man støtter en kampagne mod en udbredt sygdom eller sådan noget. Altså hvad man frit kan sige sin mening om i kantinen, det kan man også ”sige” på sin t-shirt! Men det er selvfølgelig ikke det, man vælger at tage på til et møde med en ny kunde. Det er klart.

Må de kvindelige medarbejdere komme i en nedringet, lårkort kjole?

Det er absolut ikke noget, jeg vil blande mig i! Jeg vil ikke blande mig i, hvordan mine medarbejdere klæder sig, hverken mændene eller kvinderne! Man skal have lov til at være den, man er!

8 Lyt skriv og gentag

1. På vej i byen

Amira: Har du nu skiftet tøj igen?

Beate: Ja, for bukserne var for stramme, synes jeg. De her sidder til gengæld godt.

Amira: Men de røde klædte dig altså bedre.

Beate: Synes du? Nå, men så tager jeg dem på igen.

2. I byen

Carl: Pyha! Hvis jeg havde vidst, her ville blive så varmt, så havde jeg aldrig taget sådan en tyk sweater på!

Dejan: Kan du ikke bare tage den af?

Carl: Nej, for den undertrøje, jeg har på, er altså ikke særlig lækker lige nu!

Dejan: Du kan jo gå hjem og klæde om.

Carl: Ja, jeg tager lige hjem og skifter. Jeg er her om en halv times tid.

3. På vej hjem fra byen

Emily: Ej, hvor har jeg ondt i fødderne! Jeg smider lige skoene.

Frederik: Jeg forstår heller ikke, hvordan du kan gå med højhælede sko i otte-ti timer!

Emily: Det er okay, når jeg bare skal gå og stå. Men jeg har jo danset i dem hele aftenen.

Frederik: De er jo også sindssygt spidse. De må da klemme helt vildt.

Emily: Jamen, de er flotte, ikke?

Frederik: Jo, men næste gang synes jeg alligevel, du skal tage nogle flade sko på.

16 Øreringe eller den slags, det er ikke mig

Rikke Alma og Henrik

Rikke: *Du har et armbånd på.*

Henrik: Ja.

Rikke: *Hvor kommer det fra?*

Henrik: Jaah. Det var noget, jeg fandt, da jeg søgte lidt på nettet. Jeg ville godt have sådan en lille ting rundt om mit håndled.

Rikke: *Ja. Hvorfor havde du lige pludselig lyst til det?*

Henrik: Jamen, det er sjovt, at du spørger mig om lige det, fordi min kæreste har et, der er fuldstændig tilsvarende, så vi har sådan lidt med, at vi er forbundet af sådan noget – uden at vi er sammen, så ved vi, at det har vi på begge to.

Rikke: *Ja. Har du nogensinde gået med smykker før?*

Henrik: Nej, det har jeg egentlig ikke.

Rikke: *Nej?*

Henrik: Jo, altså måske som dreng, da var det jo noget med manchetknapper, og jeg tror også, jeg engang har nået at have en slipsenål, hvis man kan kalde det smykker.

Rikke: *Ja, det er vel en slags smykker til mænd, men det er bare, fordi der er mange mænd, som ikke går med smykker. Æh, men tror du, du kunne finde på at gå med noget, som ikke symboliserede noget?*

Henrik: Nej, det tror jeg ikke. Jeg tror, jeg holder her. Jeg har et par stykker af de her læderarmbånd, som jeg synes godt om, som jeg godt kan lide, men øreringe eller den slags, det er ikke mig.

Rikke: *Nej.*

Henrik: Nej.

Rikke: *Hvorfor?*

Henrik: Jaah. Æh, er det noget med at ... dels erkende sin alder og måske ikke nærme sig for meget en ungdomskultur eller en ... måske ens seksualitet, der måske hælder imod at være bøsse. Det behøver man jo ikke signalere, når man ikke er det.

Rikke: *Nej. Æh, nu siger du manchetknapper som barn. Du må have gået i noget meget fint tøj, da du var barn.*

Henrik: Nej, men det er jo noget, der er lidt gammeldags. Men i min alder, der ... Dengang vi var drenge, der fik man jo manchetknapper, når man skulle konfirmeres og have en hvid skjorte, og jeg tror

også en slipsenål. Jeg har nået at gå med slips nogle gange, da jeg var mellem 14 og 17, men så smed jeg det langt væk.

Rikke: *Ja. Hvordan nu? Er det nødvendigt for dig på jobbet at være klædt pænt på, eller kan du være afslappet?*

Henrik: Det er meget casual. Det er helt afslappet: alt fra cowboybukser til T-shirt og den slags ganske almindelig dagligdags tøj.

Rikke: *Hvordan føler du dig så tilpas, når du har jakkesæt på?*

Henrik: Jeg har slet ikke noget jakkesæt, og jeg har det frygteligt, hvis jeg skal i en jakke.

Rikke: *Ja, for det er sjovt, for det har jeg hørt fra andre mænd også, at de kan have det sådan.*

Henrik: Ja.

Rikke: *Men, men nu siger du, at du har en kæreste. Hvad, hvad siger hun til ... altså kunne hun tænke sig, at du gik lidt mere spændende klædt måske?*

Henrik: Hun vil også meget gerne se mig i en jakke.

Rikke: *Nå, men hvor ... altså hvorfor tror du egentlig, at hun synes, det ville være bedre, hvis du gik med jakke.*

Henrik: Ja, men det synes hun er pænt, og det synes hun ville være pænt til mig, siger hun. Og det er jeg jo lidt bæret over og lidt stolt af, men jeg skal altså lave et stort spring, hvis jeg skal ind og have en jakke i en butik. Jeg får myrekryb, og det løber mig koldt ned af ryggen ved tanken om at skulle prøve.

Rikke: *Men tror du, hun ville synes, du var mere maskulin, hvis du havde en jakke på?*

Henrik: Det skal jeg lade være usagt.